

Formanden: Det vil ikke være rigtigt at gaa videre idag, og jeg skal derfor standse Forhandlingerne her.

Næste Møde vil blive afholdt imorgen, Onsdag Kl. 1 $\frac{1}{2}$, og Dagsordenen vil da være:

1) Fortsættelse af første Behandling af: Forslag til Lov om Told- og Skibsafgifterne.

2) Første Behandling af:

Forslag til Lov om Bestatningen af Brændevinsbrænding.

Mødet hævet Kl. 4, 35'.

Syttende Møde.

Onsdagen den 11te Januar 1882 Kl. 1 $\frac{1}{2}$.

Protokollen for forrige Møde blev oplæst og vedtagen.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Lov om Told- og Skibsafgifterne.

Breinholt: Det ligger i Sagens Natur, at naar man først tager Ordet paa et saa fremrykket Standpunkt som nu af Sagens Behandling eller paa tredie Dag, at da meget af det, man oprindeligt havde tænkt sig at ville føre frem, alt er sagt af Andre, og da det, som Tilfældet er her, selvfølgelig er sagt langt bedre, end jeg vilde kunne have sagt det, er det i og for sig en Behagelighed; men paa den anden Side forhindrer det jo ikke i, at man kommer i en vis Forlegenhed med, om man skulde frasjalde Ordet eller ikke. Naar imidlertid meget af det Sagte har faaet en anden Farve og er givet en hel anden Anven-

delse, end man havde tænkt sig, nødes man til enten at maatte tage Orden og løbe Faren for at gjøre sig skyldig i en eller anden kjedelig Gjen-tagelse, eller ogsaa at opgive sit Standpunkt forsværsløst. Det er nu ikke noget meget behageligt Alternativ; det Første er ikke ret tiltalende, det Andet finder jeg utiladeligt, og jeg tillader mig derfor at udbede mig ærede Medlemmers Overbærenhed med, at jeg optager deres Lid med adskillige Bemærkninger.

Jeg skal i mine almindelige Betragtninger fatte mig meget kort ved strax at erklære, at jeg i det Hele og Store kan slutte mig til de Principer, den høitærede Finansminister har nedlagt i de forelagte Lovforslag til en Reform af vor indirekte Beskatning. Jeg kan maaſte endnu nærmere og kortere præcisere min Stilling, naar jeg siger, at jeg i alt Væsentligt kan slutte mig til den Betragtningssmaaade, som den ærede Taler, der aabnede denne Forhandling, paa en saa fylldig og, som det forekommer mig, paa en saa moderat Maaade gav Udtryk. Jeg tror nemlig som han, at vore opsamlende Beholdninger vilde spinde som Dug for Solen den Dag, da de store Reformere, om hvilke der fra saa mange Sider stilles saa stærke Krav, skulde træde frem i Livet, og jeg tror ikke alene, at disse vore opsparede Fonds vilde opluges, men at Staten til Virkeliggjørelse af disse Reformere vil trænge til langt større Indtægter, og jeg tror, som det samme høitærede Medlem, at naar Staten trænger til disse Indtægter, gaar det ikke an at komme til Hartkornet, thi dette er, som han saa udførlig godtgjorde, allerede i den Grad bebyrdet, at der nu vel i Gjennemsnit hviler i Stats-, Amts- og sognekommunale Afgifter en Stat af omtrent 70 Kr. pr. Tønde Hartkorn. Jeg kan imidlertid tilføje, at selv om man ikke ved direkte Paaligning af Hartkornet vil ramme det, saa tror jeg, at man ved en Indkomstskat paa indirekte Maaade vil lægge Bællag paa vort Agerbrugs Kræfter i den Grad, at det vil være meget tvivlsomt, om dette saa vil kunne bestaa. Proven. Hvorfra kommer nemlig den allervæsentligste Del af en Indkomstskat, især naar denne Indkomstskat faar den yndede Karakter af en Formueſkat, og det er jo under den Form, at man fra folkelig Side med en forunderlig Blindhed især sværmer for Skatten? Formuen er jo intetsteds saa haandgribelig, saa let at finde som netop i Jord og i Jordbesiddelse. Jeg kan tilføje, at Indtægten forholder det sig omtrent med paa samme Maaade, naar Taleren er om Embedsmændenes Løn-ger. Disse 2 Punkter vilde en Indkomstskat altsaa særlig klamre sig til, hvorimod Handelen, Industrien og Kuponsaflipperne sikkert vilde finde mange Maaader, hvorpaa de vilde kunne unddrage sig en saadan Stats Betsignelser. Jeg er derfor enig med det høitærede første Medlem for 2den Ræds (Haffner) i, at man vistnok hellere her ved